

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Flauiano Antiocheno Episcopo. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

quidem occisus est, sub eisdem Coss. sexto Calend. Septembris. Andragathius autem, qui Gratianum Imperatorem interemerat, Maximi clade intellecta, se in proximum flumen præcipitans, submersus est. Quamobrem Imperatores victoriam consecuti, Romam iter capiunt. Cumque illis vna erat Honorius admodum adolescens. Nam post euitum Maximum pater illum Constantinopoli accersuerat. Romæ igitur festa celebrauere triumphalia. Quo quidem tempore Theodosius Imperator suæ singularis clementiæ in causa Symmachi viri consularis illustrem dedit significationem. Iste namque Symmachus & inter viros ordinis senatorij Romæ principem locum obtinuit, & propter excellentem eius in latinis literis eruditionem in summa admiratione fuit. Nam multos libros latino sermone conscripsit. Inter quos liber de laudibus Maximi tyranni, dum adhuc viuebat, editus, & coram eo recitatus, eum postea læsæ maiestatis reum fecit. Quapropter mortem veritus, ad ecclesiam confugit. Imperator verò, qui adeo pio & religioso animo erga fidem Christianam affectus erat, vt non sacerdotes modò, qui in eadem cum illo fide consentiebāt, supra modum coleret, sed Nouatianos etiam, qui in fide Consubstantialis cum eo conspirabant, amplecteretur humanitùs, quò Leontio Romæ ecclesiæ Nouatianæ Episcopo pro Symmacho deprecanti gratificaretur, Symmachum absoluit crimine. Qui veniam consecutus, Apologeticum ad Imperatorem Theodosium scripsit. Bellum itaq;, quod in initio maximam minari videbatur calamitatem, celeriter extinctum fuit.

De Flauiano Antiocheno Episcopo.

CAP. XV.

Eodem ferè tempore Antiochiæ Syriæ hæc etiam gesta fuisse accepimus, cum Paulinus morte occubuerat: populus illius ecclesiæ Flavianum detestatus est: & propterea Euagrium suæ ipsius factionis Episcopum designari constituit. Quo non longo tempore vitam protrahente, nemo alius in eius locum delectus fuit: sic enim erat res à Flauiano cõparata. Quotquot igitur Flavianum
propter

SOCRAT. HISTOR.

propter iusiurandum violatum auersabantur, separatim cōuentus fecerunt. Flavianus autem, omnem, vt dicitur, mouebat lapidem, vt eos etiam sibi subijceret : quod quidē haud diu post perfecit, odio Theophili, Episcopi Alexandria, tū versus ipsum placato: cuius subsidiis Damasum etiam, Episcopum Romanum, sibi reconciliauit. Nam vterque erga Flavianum offensiore animo fuit, non solū quod peierauerat, sed etiam quod author fuerat, eorum consensum dirimendi, qui erant ante concordēs. Quare Theophilus, odio in illum restincto, Isidorum presbyterum misit, vti Damasi animum in Flavianum exulceratum mitigaret, doceretque ex vsu Ecclesiæ esse, si propter populi concordiam peccatū à Flauiano commissum remitteret. Quocirca communione Flauiano ad hunc modum reddita, populus Antiochenus pedetentim tempore progrediente, ad concordiam reducitur. Atque res Antiochiæ administratæ hunc habuere exitum. Ariani verò ab ecclesiis expulsi, in suburbiis conuentus celebrarunt. Interea temporis Cyrillo Hierosolymorum Episcopo mortuo, Ioannes succedit.

*De idolorum delubris Alexandria dirutis, & inde
commissa à Gentilibus & Christianis pugna.*

CAP. XVI.

PER id temporis Alexandria grauissima clades facta est: quæ eius generis fuit. Factum est studio & labore Episcopi Theophili, vt edicto Imperator iuberet, omnia gentilium delubra Alexandria dirui, illudq; opera Theophili transigi. Quam auctoritatem nactus Theophilus, nihil prætermisit, quod ad Gentilium mysteria contumelia & dedecore afficienda spectaret, sed delubrum Mithræ gentilis superstitionis sordibus perpurgare, Serapidis demoliri, cruenta Mithræ mysteria palam ludibrio exponere, & quàm ridicula essent, tum Serapidis tum aliorum, ostendere aggre ditur: Phallos per medium forum gestari mandat. Quæ cum gentiles qui Alexandria habitabant, & maximè illi, qui inter eos philosophiam profitebantur, factitata cerne rent, præ angore se continere non potuerunt, sed sceleribus, quæ olim tam tragicè & crudeliter consciuerant, noua, eaq; multo